

22/03/2021

Αφιερωματικό: Για την κοίμηση του π. Ιωάννου Κεραμιντζή

/ [Επικαιρότητα](#)

Ακολουθεί αφιερωματικό κείμενο επ' αφορμή της προσφάτου κοιμήσεως του π. Ιωάννου Κεραμιντζή:

Βαθειά η θλίψη και το κενό μεγάλο, της εκδημίας του Παπαγιάννη μας!

Όσοι είχαμε την μεγάλη Ευλογία να είμαστε πνευματικά του τέκνα ,γνωρίσαμε από πρωτο χέρι τι σημαίνει κληρικός “παλαιάς κοπής”. Αδιάκοπος εργάτης της Θείας Λειτουργίας, ακούραστος στο πεδίο της προσευχής , γητευτής χιλιάδων ψυχών από όλα τα μέρη της οικουμένης, ταπεινότατος , γνήσιος οπαδός του Πατερικής Όρθοδοξίας, λάτρης της παράδοσης και της Πατρίδας μας.

Γεννημένος στο Βαθύ Σάμου το 1936, μεγάλωσε μέσα στα χρόνια της κατοχής και γαλουχήθηκε με την σκληράδα και την αλήθεια των χρόνων εκείνων. Πάντα πρόθυμος και τολμών ,αναγκάστηκε να κάνει πολλές χειρονακτικές δουλειές, τις οποίες αργότερα μας εξιστορούσε με ιδιαίτερη λεπτομέρεια ,τονίζοντας μας την χαρά του μόχθου, την αξία τηςεπιβραβευσης και την δοξασία στον Κύριον ,για το “επιούσιον”.Τα μεγάλα του προτερήματα ,γρήγορα τον οδήγησαν στην Πρωτεύουσα, ακολουθώντας με μεγάλη επιτυχία το “επιχειρειν” όμως η Μεγαλόχαρη ,γρήγορα τον κάλεσε κοντά της καιαφού χειροτονήθηκε το 1992 υπό του μακαριστού Μητροπολίτου Ρόδου κυρού Αποστόλου.

Την υπηρέτησε με μεγάλη αγάπη , ως εφημέριος της Ιεράς Μητροπόλεως Ρόδου και στο προσκυνημα της Σκιαδανής , μέχρι τον Μάιο του 2005, με μια περίοδο απόσπασης (1999-2001) στην Ιερά Μητρόπολη Κεντρώας Αφρικής για τις ανάγκες της Εξωτερικής Ιεραποστολής. Μὲ θαυματουργή ἐμφάνιση τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, κλήθηκε στὴν Ἀθήνα, όπου τον Ιούνιο του 2005 διορίστηκε στην Ιερά Αρχιεπισκοπή Αθηνών και ανέλαβε εφημέριος του Ιερού Παρεκκλησίου Ἁγίου Γεωργίου και Ἀγίων Ἀναργύρων Μακρυγιάννη. Γρήγορα οι πιστοί πολλαπλασιαστηκαν και με την βαθειά του Προσευχή και Πίστη, ο Ναοςτου Ἁγίου Γεωργίου μεταμορφώθηκε ,όχι μόνο σε κάλλος και εκκλησιαστικη αρχιτεκτονική καινοτομία που ο ίδιος εφηύρε συνεχώς, αλλά και σε αύρα Θείας Χάρητος, που μόνο στις Ἀγιορείτικες Μονές συναντά κανείς σήμερα.

Με την συνοδεία της αχώριστης επι 62 έτη πρεσβυτέρας του σε κάθε είδους σωματικόψυχικό και πνευματικό αγώνα, δημιούργησαν ένα απο τα πιο ζωντανά αρχονταρικια της Αθήνας, όπου βρέφη, παιδιά,εφηβοι, μεσήλικες και γέροι, κουβαριάζονταν ανέμελα σε λιβάδια ψυχικής αγαλλιασης και Πνευματικής αφύπνισης ,μεσα απο τον γλαφυρό τουλόγο, στην μικρή αυλή της κάμαρής του ,που τελούσε και χρέη αρχονταρικού τουςκρύους μήνες.Μεθυσμένος από επαγρύπνηση για την Θεία Φώτιση ,επιμελήθει προωρατικώς για τήμετάφραση τοῦ βίου & τῶν διδασμάτων τοῦ μετέπειτα Ἀγίου Γαβριήλ (διὰ Χριστὸν σαλοῦ)τῆς Γεωργίας, τὸν ὁποῖο καὶ ἔκανε γνωστὸ στὴν Ἑλλάδα. Οἱ προσκυνητὲς τοῦ Ναοῦ ἐτύγχαναν τακτικὰ Χάρης καὶ Εὐλογίας να τους σταυρώνει οἶδιος με τον Σταυρό του Αγίου και να ασπάζονται το πετραχήλι Του καθώς και ἀλλαένδύματα Τοῦ .

Για το ποιόν του, παραθέτω μια απο τις πάμπολλες περιγραφές μιας αγαπημένης εκ τωνπνευματικῶν του τέκνων :«Μια μέρα πηγαίνοντας για εξομολόγηση, ο παππουλης φαινόταν θυμωμένος. Τι ἔχειςπαππουλη και είσαι έτσι? Τι να χω χαρά μου... Τσακωνομουν πάλι. Τι εννοεῖς παππουλη με ποιον τσακωνοσουν ἀπόρησα. Με τον Ἅγιο Γαβριηλ τσακωνομουν γιατί είναι πολύπεισματάρης. Ἐχω θυμώσει μαζί του μου συνέχισε με βροντερή φωνή. Του ζητάω κάτι καιδεν μου το κάνει. Ενώ ἄλλα τα ἔχει κάνει, αυτό τίποτα. Και ὄχι μόνο αυτό ἀλλά ἔρχεταιμετά ἀπό μια εβδομάδα (ο Ἅγιος Γαβριήλ) και μου λέει θυμωμένος.... Γιατί πάτερ δεν μουζητάς πράγματα πια? Μια βδομάδα δε μου ζήτησες τίποτα. Και εγώ του λέω... δε σου ξαναζηταω τίποτα γιατί σου ζήτησα κατι και εσύ δεν μου το εκανες. Και ο Ἀγιος Γαβριήλμου ἀπάντησε :άσε τι θα κάνω εγώ πάτερ, εσύ να επιμένεις και να συνεχίσεις να μου ζητάς. Ἄσε τι θα κάνω εγώ. Αυτό είναι δικό μου θέμα!!!”». Αυτός ήταν ο Παπαγιάννης .

Υπόδειγμα ακτημοσύνης, αλήθειας ,ταπεινότητας και Παντελεήμων. Στα χρόνια που ακολούθησαν , κατάφερε το ακατόρθωτο ,να κάνει το ελάχιστο καμαράκι που ζουσε με την Πρεσβυτέρα ,την καρδιά της Ακρόπολης ,μιας Ακρόπολης που υπερηφανευόταν μετά ἀπό πολλά χρόνια για τις αξίες και τα ιδανικά της ,με χιλιάδες περαστικούς και θαμώνες να αντλούν χωρις φειδώ το καθημερινό κερασμα του :μια αγκαλιά Ἀγάπης, μια Πατρική ματιά και μια μόνο λέξη: “Χαρά μου “Καλὸν Παράδεισο, παπὰ Γιάννη! Την Ευχή σου!

Δεν ἔχουμε θλίψη πλέον,διότι ξέρουμε που θα βρίσκεσαι και πως θα μας θρέφεις πνευματικά ἀπό ἐδῶ και στο εξής! Απεναντίας ,να ξερεις ὅτι χαιρόμαστε ,διότι εσύ μας ἔδειξες τον δρόμο της χαράς !!

ΚΑΛΗ ΑΝΤΑΜΩΣΗ